

Til en temmelig rund fødselsdag

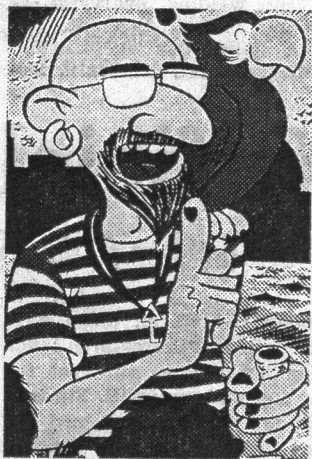
Dan Turell gør status over tredive års gang på Jorden

Af Ole Storm

Det lover egentlig ikke noget som helst andet end en opfordring til skæg og ballade. Og det får vi ikke så overvældende meget af. Dan Turell er mere alvorlig end omslagskarikaturen antyder.

Han er egentlig mest nostalgisk når han mindes glade drengedage i Vangede med indsamlede erfaringer om forskelligt tidsfordriv som mælkekemand, deltager i et automatbræk, avisbud for omegnsbladene, bydreng m. m., der er blevet til en afvekslende løbebane allerede inden han som ældre teenager dukker op i storbyen som tæppeklipper i Daells Varehus under ølstrejken — det første stykke i denne samling, som markerer hans fortræffelige gentagelsesteknik: Jeg var ansat i Daells Varehus under ølstrejken — med lette variationer som: Og jeg var ansat i Daells Varehus den sommer der var ølstrejke.

EFFEKTEN ER virkningsfuld

Kioskefteomslag i tre billige farver med den unge forfatter kontrefejeret som lærd søulk med papegøje på skulderen. Det kan dække over hvad som helst fra sømandshistorier med stærke pointer til en utraditionel havnerundfart med Danny som foreviser af københavnske turistattraktioner.

som tænkepauser i hans jævnt flydende fortræffelige måde at fortælle sagerne på. Det er lidt hen ad Saroyans tæppehandlermonologer, men her mere nostalgisk pertentligt og ægte dansk realisme i detaljen med en pænhed, der på et eller andet tidspunkt slår over i dens modsætning, Han erklærer med bombast at han vil skide pæne manerer og studentereksamen et mægtigt stykke.

Men ellers har han det nogenlunde som de beundrede idoler han har mødt overraskende steder: Henry Miller i Gentoftegade, Jens August Schade i den kolde morgendæmring vandrende rundt omkring Gentofte sø, Ivan Malinovski, der nægtede at læse et atom-demonstrationsdigt, Pastor Søbye, Carl Madsen. Han bekender også lidt undvigende, at han har haft et job i Pilestræde.

PRÆCISIONEN I hans beskriveteknik ses bedst i hans mange indtryk fra en rodekælder i et hus i Vangede, hvor alle usandsynlige ting og sager er sat sammen med en tingsglæde som en Archimboldos. Eller måske en Salvador Dalis.

Den i dag trediveårige har stået i mange gode lærer, der alle har givet ham stof og skærpet hans stil. Det gør hverken fra eller til, at nogle af stykkerne ligner ældre huskenotater — også de er på sin vis gode, men ikke så gode som Dan Turell ellers er.

Han er en storartet fortæller, der ikke gør noget bevidst for at lave sig en stil. Derved får han sin egen specielle, der er forstædernes og de sorte firkanter. Han skulle kunne fortælle noget helt exceptionelt fra Christiania nu.

Han kender til alt det rigtig levende og solidariske. Og han kender meget til, hvordan man slår sig igennem slum og proletariat og bliver sin egen.

Dan Turell: Onkel Danny fortæller. (Corsarens Forlag. 1176 s., kr. 39,85).